

– Ми какво да правя, бе дядо?

– Ми какво да правиш ли?! Ще дойдеш с мен. Ще те водя – казва – да си видиш часовника.

Взел, завел го горе.

– Ето – казва – виж как ти е часовникът! Ето, часовникът ти не работи. Затова си беден, а на брат ти – работи. Затова е богат. Сега – казва – ще го направя да работи, да забогатееш.

Оправил часовника. Завел го в другата земя.

– Айде!

Станал да си върви. Гледа, от небето падат голямо ято гарги и гарвани. Ромът рекъл:

– Ех, тези гарги сега да са овце. От брат ми ще съм по-богат.

Нали си била божя работа, Господ ги сторил на овце. Подкарал ги той. Отишъл си вкъщи. Казал на жена си:

– Ромние! Бях горе при Господ. Той ми направи от гаргите овце.

И почнал вече, пасял ги, доил ги... То ядене, пиене... от брат си по-богат станал. Добре, ама старецът решил да го пробва. Дигнал се, отишъл у тях. Чук-чук-чук...

– Иди виж кой е, ма!

Жената отворила.

– Един стар човек.

– Ха! Ами прибери го! Покани стареца вътре.

Влязъл старият човек, седнал.

– Седни, дядо! Седни! Я да приготвим малко мляко за стареца – рекъл – да хапне. Дай хляб. Дай малко месце за дядото.

– Не, не, не! Не искам да ям.

– А! Ще ядеш, дядо!

Взел си малко от млякото. Станал, отишъл си.

Минало се известно време, отишъл у брат му. Чукнал му на вратата. Жена му скочила.

– О! Ние ако прибирахме тук всякой!.. Де ще му излезе краят...

Минало се ден, два, три, месец, два, три. Една овца умряла, после друга, трета, една крава... малко по малко всичко му измряло. Останал тантела, нямал си вече богатство. И отишъл тогава той у брат си:

– Абе, братко, закъсах я! Кравите измряха, овците измряха. Дай някакво ядене за децата!

– А-а-а, батко! Аз като дойдох да искам, ти какво каза? Веднъж